

las — om gebruikers een denkbeeld te geven van de uitgestrektheid van dit Amerikaansche gebiedsdeel.

De beschrijvende tekst, van de hand van Ir. L. J. M. Feber laat zich prettig lezen en getuigt van kennis van de gebiedsdeelen in het westen. Slechts hier en daar merkt men dat de schrijver die landen niet uit eigen aanschouwing kent. Zoo b.v. waar hij schrijft dat de Boschneger in het diepste van het woud op goudzoeken uitgaat. De Boschnegers zijn geen goudzoekers. Wel vervoeren zij de goudzoekers en balata-tappers over de vallen en stroomversnellingen. Evenmin kan de volgende opmerking op de Boschnegers slaan: „En na maandenlangen arbeid in het oerbosch terug op de hoofdplaats worden hem fnuikende afrekeningen voorgelegd en wacht hem allerlei gevaarlijk vermaak, zoodat hij er even armzalig afkomt als te voren”.

Nog enkele opmerkingen houde de heer Feber ons ten goede:

Zijne beschrijving van de hutten der Indianen past niet voor de woningen der Benedenlandsche Indianen. Deze kennen het gemeenschappelijk verblijf niet.

Dat het binnenland van Suriname in den historischen tijd nimmer door een mensch is betreden, is, na de onderscheidene expedities sedert de laatste dertig jaren, niet juist meer, waarmede geenszins gezegd is dat het binnenland nu voldoende bekend zou zijn.

Het verband dat de schrijver legt tusschen het grootte aantal scholen en het „naar evenredigheid even groot aantal ambtenaren, is opmerkelijk. De bezuiniging — of zooals het tegenwoordig heet, de versobering — is niet van gisteren, en menig oud-gouverneur zal een glimlach niet kunnen onderdrukken, wanneer hij het volgende leest:

... „Het Gouvernement schijnt het zich tot een plicht te rekenen, degenen, die de school aflevert, zooveel mogelijk aan werk te helpen. „De formatie van een uitgebreid ambtenarencorps is daartoe een eenvoudig middel”.

Houdt de schrijver er rekening mede dat de scholen jaarlijks ver over de 1000 leerlingen afleveren?

De honderden jongelieden die naar Curaçao emigreeren denken er zeker ook anders over dan de schrijver.

Dit zijn kleine feilen, die men den schrijver gaarne vergeeft om den boeienden stijl en de vele treffende opmerkingen die hij „met kwistige hand rondstrooit”, zooals dat heet.

Hij, die Curaçao uit eigen aanschouwing kent — ik ben er nooit geweest — zal op de schets die de heer Feber geeft, wellicht het